

tükki ühe varre küljes. Ja kõik need viis kõlisesid korraga, kui keegi helistas. Kui ilus see oli!

Maasikmarja-õieneitsid teadsid seda ja tulid sagedasti mulle külla, üks ja teine järgemööda — igaüks tahtis kellukesi helistada. Siis avasin ukse ja lasksin nad tuppa. Ruum oli küll kitsas, üle kahe meid sinna sisse ei mahtunud, aga lõbus oli seal! Oh mu vaene, vaene majake! Vesi ei alane ja ega ma enam sinna ei saa!“